Lietas arhīva Nr. A42-01338-21/4
ECLI:LV:ADRJRIT:2021:0526.A420133821.2.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2021.gada 26.maijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese L.Biksiniece-Martinova

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/, Marokas Karalistes (turpmāk–Maroka) pilsonis, 2020.gada 1.septembrī ieceļoja Latvijas Republikā no Krievijas Federācijas (turpmāk – Krievija), nelikumīgi šķērsojot Krievijas–Latvijas Republikas robežu, izvairoties no robežpārbaudēm. Baltinavas novadā pieteicēju aizturēja Valsts robežsardzes amatpersonas. Pieteicējs lūdza patvērumu Latvijas Republikā, jo, būdams berbers, Marokā nevarēja atrast savu vietu un vēlējās Latvijai parādīt savu futbolista talantu. Pieteicējs norādīja, ka arābu valodā runā ar akcentu un tāpēc Marokā jūtās diskriminēts.

[2] Sākotnējā un personiskajā intervijās pieteicējs norādīja turpmāk minētos apsvērumus bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai.

[2.1] Pieteicējs studēja Marakešas pilsētas *Cadi Ayyad* universitātē. Jau pirmajā studiju gadā notika konflikti starp arābiem un berberiem, kā rezultātā gāja bojā divi vai trīs cilvēki. Pieteicējs bija spiests īrēt istabu, jo universitāti kontrolējošie arābi nenodrošināja viņam vietu studentu kopmītnēs. Tāpat pieteicējs nenokārtoja divus eksāmenus, jo arābu izcelsmes apsargi neielaida berberu studentus telpā, kurā notika eksāmena kārtošana. Pieteicējs sūdzējās universitātes vadībai, bet nekas nemainījās. Notika pat ielu protesti, bet tas nevienu neinteresēja, jo kopējais noskaņojums bija tāds, ka berberi ir cilvēki no kalniem, un tur viņiem arī jāatgriežas, jādzīvo sava dzīve, jārūpējas par lopiem Pieteicējs sāka apsvērt iespēju izceļot no Marokas, jo saprata, ka nevarēs turpināt studēt savā universitātē.

[2.2] Pieteicējs ir futbolists un 2018.gadā, saistībā ar Krievijā notikušo Starptautiskās futbola federācijas (FIFA) Pasaules kausa izcīņu, pieteicējam bija iespēja ieceļot Krievijā bez vīzas, izmantojot futbola līdzjutēja identitātes karti. Pēc ierašanās Krievijā, pieteicējs meklēja iespēju spēlēt kādā no Krievijas futbola klubiem, piemēram, *Lokomotiv* vai *Dinamo*, bet uzzināja, ka, lai spēlētu šajos klubos, ir nepieciešama Krievijas pilsonība.

[2.3] Pieteicējs saprata, ka ir nepieciešams lūgt patvērumu Krievijā, taču pazina arī cilvēkus, kuriem neizdevās iegūt patvērumu Krievijā. Pieteicējs izlēma doties uz Latvijas Republiku un lūgt patvērumu tur.

[3] Ar Pilsonības un migrāciju lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) 2021.gada 12.janvāra lēmumu Nr.9/BD2831 pieteicējam atteikts piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu Latvijas Republikā. Lēmums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem.

[3.1] Pieteicēja izteiktie apgalvojumi par situāciju Marokā neatbilst publiski pieejamai izcelsmes valsts informācijai. Lai arī izcelsmes valsts informācijā ir atrodamas ziņas par atsevišķiem vardarbīgiem konfliktiem studentu starpā, izcelsmes valsts informācija neapstiprina pieteicēja apgalvojumus par to, ka konfliktiem pamatā ir atšķirīga etniskā identitāte un nesaskaņas starp arābiem un berberiem. Cēlonis vardarbībai universitātēs ir bijušas nesaskaņas starp Rietumsahāras neatkarības atbalstītājiem un pārējiem studentiem, tātad atšķirīga politiskā pārliecība. Savukārt pieteicējs nav sniedzis informāciju par to, ka viņam būtu kāda noteikta politiskā pārliecība attiecībā uz Rietumsahāras neatkarību vai jebkādiem citiem politiskiem jautājumiem.

[3.2] Izcelsmes valsts informācija neapstiprina pieteicēja sniegto informāciju par nopietnām diskriminācijas formām kā, piemēram, augstākās izglītības liegšanu berberu studentiem. Turklāt personiskajā intervijā pieteicējs norādīja, ka viņa brālim ir bijusi iespēja turpināt augstāko izglītību, strādāt bankā, savukārt pieteicējs pats pārtrauca studijas, jo esot bijis grūti. Tāpat pieteicējs nav norādījis uz kādām citām problēmām, ar ko viņam nācies saskarties kā berberam, vairāk nekā 20 gadus dzīvojot Marokā. Līdz ar to pieteicēja sniegtā informācija par sistemātisku etniskā naida motivētu vardarbību pret berberiem ir vērtējama kritiski.

[3.3] Izcelsmes valsts informācija neliecina par to, ka berberi tiktu izstumti no darba tirgus saistībā ar viņu etnisko piederību. Pieteicējs personiskajā intervijā norādīja, ka viņa arābu valoda neesot tik laba, tādēļ viņam tiekot liegtas iespējas, un viņš ar to iepriekš esot saskāries trīs reizes. Šīs diskriminācijas formas nesasniedz tādu kaitējuma pakāpi, lai būtu uzskatāmas par vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē.

[3.4] Atstāt Maroku pieteicēju ir mudinājušas nevis pamatotas bailes no vajāšanas, bet gan citi apsvērumi. Runājot par apstākļiem, kas viņu pamudinājuši atstāt Maroku, pieteicējs personiskajā intervijā apgalvoja, ka viņa ģimene atbalstīja to, ka viņš meklē labāku nākotni un dodas ārpus Marokas spēlēt futbolu. Saskaņā ar pieteicēja sniegto informāciju un zīmogiem pasē 2018.gada 8.jūnijā uz Krieviju viņš ceļoja tranzītā caur Portugāli, Lisabonu. Pieteicējs neizmantoja iespēju prasīt patvērumu Lisabonā, kas liecina par to, ka viņa mērķis, iespējams, nebija prasīt patvērumu pirmajā drošajā valstī, bet veidot futbolista karjeru Krievijā.

[4] Nepiekrītot pārvaldes lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Argumenti par pārsūdzētā lēmuma nepareizību

vai papildu apstākļi, kas pamatotu patvēruma piešķiršanu, pieteikumā netika norādīti. Pārvalde paskaidrojumā par pieteikumu lūdza to neatzīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentāciju.

[5] 2021.gada 6.aprīlī Administratīvajā rajonā tiesā saņemti pieteicēja pieteikuma papildinājumi, kuros norādīti turpmāk minētie argumenti.

[5.1] Iestāde pārsūdzētajā lēmumā neprecīzi atreferēja pieteicēja sniegtos paskaidrojumus, kā nepieprasīja papildus pierādījumus, lai noskaidrotu informāciju par pieteicēja paskaidrojumos pausto informāciju.

[5.2] Pieteicējs bija spiests palikt Krievijā, kura nemaz netiek uzskatīta par drošu valsti, lai tikai nebūtu jāatgriežas Marokā, kur viņam, par viņa politiskajiem uzskatiem un dalību protestos, draud nāves briesmas.

[5.3] Pieteicējs, sniedzot paskaidrojumus iestādē, ir norādījis tos apstākļus, kas bija par pamatu tam, lai pieteicējs bēgtu no savas dzimtenes, kur viņš tie vajāts. Varas iestādes un policija nav spējīgas pasargāt pieteicēju. Minēto faktu apstiprina arī starptautisko organizāciju pētījumi, kuri Maroku 2020.gadā ierindoja 86 vietā no 180 valstīm korupcijas riska pakāpē. Atgriežoties Marokā, vadošās elites pārstāvji pieteicēju nogalinās.

[5.4] Pieteicējs Marokā tiek vajāts savas politiskās pārliecības dēļ. Marokas institūciju bezdarbība ir uzskatāma par vajāšanu no valsts institūciju puses, jo apdraud cilvēka pamattiesības.

[6] 2021.gada 8.maijā Administratīvajā rajonā tiesā saņemti pārvaldes paskaidrojumi, kuri sniegti, atsaucoties uz pieteicēja pieteikuma papildinājumos izteiktajiem argumentiem.

[6.1] Lai gan pieteicējs ir vispārīgi norādījis, ka pārvalde pārsūdzētajā lēmumā neprecīzi atreferējusi viņa sniegtās liecības gan personiskajā, gan sākotnējā intervijā, taču nav precizējis, ko tieši pārvalde nav pareizi sapratusi no viņa sniegtās informācijas par apstākļiem izcelsmes valstī. Līdz ar to izvirzītais arguments nav uzskatāms par pamatotu.

[6.2] Tāpat nav pamatots pieteicēja pārmetums pārvaldei, ka tā nav pieprasījusi papildus paskaidrojumus par pieteicēja pausto informāciju, jo pieteicējs jau sākotnēji bija informēts, ka saskaņā ar Patvēruma likuma 12.pantu patvēruma meklētāja pienākums ir pēc iespējas drīzāk sniegt visu informāciju, kas nepieciešama, lai izskatītu viņa iesniegumu, un, kas ir par pamatu viņa apdraudējumam, bailēm atgriezties izcelsmes valstī, tai skaitā arī iesniegt visus pierādījumus, kas ir viņa rīcībā. Jānorāda, ka pierādījumus viņš nav pievienojis arī vēršoties tiesā ne savā pieteikumā, ne pieteikuma papildinājumos, ne norādījis objektīvu pamatojumu, kāpēc to nav izdarījis.

[6.3] Nav pamatoti pieteicēja apgalvojumi par Marokā draudošo politisko vajāšanu. Pieteicējs Valsts robežsardzei un pārvaldei personiskās intervijas laikā norādīja, ka viņš nekad nav bijis politiski aktīvs, nav bijis politiskas partijas biedrs, agresīvos konfliktos nav piedalījies, nav iesaistījies jebkādos konfliktos, kur kādam būtu uzbrucis, vai viņam kāds būtu uzbrucis. Kā pamatu starptautiskās aizsardzības lūgumam pieteicējs savā iesniegumā, gan abās intervijās bija norādījis etniskās problēmas, proti, tā kā viņš esot berbers, viņš tiekot diskriminēts un nesaprasts savā valstī.

[6.4] Ņemot vērā iepriekš minēto un pieteicēja sniegto informāciju kopumā, nav konstatējams, ka pieteicējs Marokā tiktu vajāts savas politiskās pārliecības vai kādu citu apsvērumu dēļ.

[7] Lieta saskaņā ar Patvēruma likuma 49.panta otro daļu tiek skatīta rakstveida procesā. Tiesa, izvērtējot lietas materiālus, atzīst, ka lietas materiāli ir pietiekami un lietu ir iespējams izskatīt rakstveida procesā. Lietas izskatīšanas laikā pieteicējam saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 204.panta otro daļu tika nodrošinātas tiesības iesniegt papildu paskaidrojumus, cita rakstura iesniegumus vai lūgumus, kā arī pierādījumus. Šīs tiesības pieteicējs izmantoja.

Motīvu daļa

[8] Patvēruma likuma 37.panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kurš, būdams ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, tādu pašu iemeslu dēļ nespēj vai nevēlas tajā atgriezties un uz kuru neattiecas šā likuma 45.panta nosacījumi.

Vajāšanas jēdziens ir skaidrots Patvēruma likuma 38.pantā. Tas noteic, ka par vajāšanu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

[9] Saskaņā ar Patvēruma likuma 39.panta pirmās daļas 1.punktu, izvērtējot vajāšanas iemeslus, ņem vērā patvēruma meklētāja rasi, ādas krāsu, izcelsmi vai piederību pie noteiktas etniskās grupas.

Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg, kā arī jāvērtē patvēruma meklētāja sniegto paskaidrojumu ticamība (*sk. UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html*).

[10] Saskaņā ar Patvēruma likuma 32.panta pirmo daļu patvēruma lietā jāizmanto precīza un aktualizēta informācija no dažādiem avotiem, piemēram, no attiecīgām starptautiskām cilvēktiesību organizācijām, par vispārējo situāciju patvēruma meklētāja izcelsmes valstī.

Tiesa kā galvenos avotus izmantoja turpmāk minētos starptautisko nevalstisko organizāciju sagatavotos ziņojumus par situāciju Marokā:

1. *Amnesty International* 2020.gada ziņojums *(Morocco and Western Sahara, pieejams: https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/morocco-and-western-sahara/morocco-and-western-sahara/, šis un turpmāk minētie tīmeklī pieejamie informācijas avoti aplūkoti šā sprieduma sastādīšanas dienā 2021. gada 26.maijā)*;
2. *Human Rights Watch* 2021.gada ziņojums par 2020.gada notikumiem *(https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/morocco/western-sahara)*;
3. *Freedom House* 2021.gada ziņojums *(sk. https://freedomhouse.org/country/morocco/freedom-world/2021 un https://freedomhouse.org/country/western-sahara/freedom-world/2021).*

Kopumā, sniedzot pārskatu par aktuālo cilvēktiesību situāciju Marokā un Rietumsahārā, starptautiskās cilvēktiesību organizācijas norāda uz varas iestāžu pārmērīgiem ar COVID-19 saistītiem ierobežojumiem, kuri nesamērīgi ierobežoja pārvietošanās, vārda un pulcēšanās brīvības, kā arī tiek izmantoti, lai sauktu pie atbildības valdību kritizējošos aktīvistus, tai skaitā žurnālistus un aktīvos sociālo tīklu lietotājus.

Minētajos ziņojumos starptautiskās cilvēktiesību organizācijas īpaši akcentēja Rietumsahāras konfliktu. *Freedom House* norāda, ka kopš

1975.gada Maroka faktiski kontrolē Rietumsahāru, bet Apvienoto Nāciju Organizācija neatzīst Marokas kontroli, uzskatot Rietumsahāru par "pašpārvaldības teritoriju". Apvienoto Nāciju Organizācija 1991.gadā panāca pamiera noslēgšanu konkrētajā reģionā. Vienlaikus, ilgi solītais referendums par teritorijas statusu vēl joprojām nav noticis. Marokas kontrolētā zona, ko Maroka dēvē par "dienvidu provincēm", ir pārstāvēta Marokas parlamentā. Tomēr pilsoniskās brīvības Rietumsahārā ir stingri ierobežotas, galvenokārt tāpēc, ka tās ir saistītas ar minētā reģiona cīņu par neatkarību. *Amnesty International* norāda, ka Rietumsahāras cilvēktiesību aizstāvji turpināja saskarties ar iebiedēšanu, vajāšanu un arestiem par sava viedokļa paušanu.

Ievērojot minēto izcelsmes valsts informāciju, tiesa secina, ka Marokas kontekstā par potenciāli vajāšanai pakļautajām grupām būtu uzskatāmi politiskie opozicionāri, tai skaitā žurnālisti, sabiedriskie aktīvisti, jo īpaši tie, kas iestājas par Rietumsahāras neatkarību. Izskatāmajā gadījumā tiesai nav pamata konstatēt pieteicēja piederību kādai no iepriekšminētajām grupām.

Tiesa konstatē, ka pieteicēja dzimtā pilsēta *Boumalne Dades* atrodas Marokas, nevis Rietumsahāras, teritorijā. Sākotnējā intervijā pieteicējs norādīja, ka nav bijis politiski aktīvs *(lietas 52.lapa)*. Tāpat pieteicējs nav norādījis, ka Marokā būtu cīnījies, vai vismaz iestājies par Rietumsahāras neatkarību.

Ievērojot minēto, tiesai nav pamata konstatēt pamatu pieteicēja politiskai vajāšanai, vai arī konstatēt pieteicēja piederību kādai no Marokā potenciāli vajāšanai pakļautajām grupām.

[11] Pieteicējs gan savā iesniegumā par patvēruma piešķiršanu, gan sākotnējā, gan arī personiskajā intervijā akcentēja, ka ir berbers un Marokā tiek vajāts savas etniskās piederības dēļ *(sk. lietas 36., 59., 64.–65.lapa)*.

Pārvalde pārsūdzētajā lēmumā sniedza izvērstu skaidrojumu par berberu izcelsmi un šīs minoritātes aktuālo situāciju Marokā, koncentrējoties uz iespējamiem etniskiem konfliktiem starp arābiem un berberiem.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka berberi ir Ziemeļāfrikas tautu grupa. Par berberiem dēvē Ziemeļāfrikas pirmiedzīvotāju pēctečus, kuri dzīvo izkaisītās kopienas Marokā, Alžīrijā, Tunisijā, Lībijā, Ēģiptē, Māli, Nigērā un Mauritānijā. Divas lielākās berberu populācijas dzīvo Alžīrijā un Marokā. Mūsdienās Marokā ir tikusi atdzīvināta un popularizēta berberu kultūra un etniskā identitāte. Marokā berberu kultūras kustība ir novedusi pie Karaliskā berberu kultūras institūta dibināšanas, kā arī kopš 2011.gada berberu (tamazītu) valodai ir Marokas oficiālās valodas statuss.

Vienlaikus, pārvalde atzina, ka izcelsmes valsts informācijas avotos ir atrodamas ziņas par atsevišķām berberu diskriminācijas formām. Saskaņā ar Amerikas Savienoto Valstu Valsts departamenta ziņojumu par cilvēktiesību situāciju Marokā vairākām berberu organizācijām tika atteikta iespēja oficiāli reģistrēties. Nereģistrētām organizācijām nav piekļuves valdības finansējumam, kā arī nav iespējas saņemt ziedojumus. Saskaņā ar berberu nevalstisko organizāciju sniegtajām ziņām 2019.gadā Marokas Iekšlietu ministrijas pārstāvji atteica dzimšanas apliecības izsniegšanu vismaz diviem bērniem, kuru vecāki vēlējās tiem dot berberu vārdus. Daudzi no Marokas nabadzīgākajiem reģioniem ir tie, kuros dzīvo berberu vairākums, jo sevišķi Atlasa kalnu lauku reģionos. Šajos reģionos ir zemāks lasītprasmes rādītājs par vidējo valstī, kā arī ir mazāk pieejami valsts nodrošinātie pakalpojumi. 2019.gada 25.jūlijā Marokas parlaments vienbalsīgi apstiprināja likumu, kas uzliek par pienākumu standartizēt tamazītu valodas mācīšanu valsts un privātajās izglītības iestādēs. Berberu tiesību aktīvisti pauda neapmierinātību ar to, ka parlaments likumprojektā neiekļāva vairākus ieteikumus, piemēram, tamazītu valodas iekļaušanu citās institūcijās ārpus Marokas izglītības sistēmas. Tāpat nav skaidrs, kādā veidā valdība nodrošinās minētā likuma piemērošanu skolās un attiecībā uz plašsaziņas līdzekļiem. Berberu kultūras grupas pauž bažas par to, ka berberu valodu un tradīcijas apdraud arābizācija. Lai arī valsts finansētais Karaliskais berberu kultūras institūts nodrošina universitātes līmeņa skolotāju apmācības programmu, berberu nevalstiskās organizācijas apgalvo, ka berberu valodu reģionālo dialektu kvalificētu skolotāju skaits turpina samazināties. Valdība nodrošina televīzijas programmas trīs berberu dialektos. Sabiedriskajiem medijiem ir jāvelta 30 procenti raidlaika berberu valodas un kultūras programmām, tomēr saskaņā ar berberu organizāciju pausto informāciju tikai 5 procenti no raidlaika ir piešķirti berberu valodai un kultūrai (sk. *USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2019 - Morocco, 11 March 2020,* kā arī *2020 Country Reports on Human Rights Practices: Morocco, pieejams: https://www.state.gov/reports/2020-country-reports-on-human-rights-practices/morocco/)*.

Pārsūdzētajā lēmumā iestāde apskatīja arī izcelsmes valsts informācijas avotos pieejamo informāciju saistībā ar pieteicēja pieminēto *Cadi Ayyad* universitātes studentu konfliktu. Pārsūdzētajā lēmumā tika norādīts, ka izcelsmes valsts informācijas avotos pieejama informācija neapliecina pieteicēja sniegtās ziņas par plaši izplatītām, organizētām sadursmēm starp arābiem un berberiem. Meklējot informāciju par vardarbību *Cadi Ayyad* universitātē 2018.gadā, tika atrasta informācija par sadursmēm starp berberu studentiem un Rietumsahāras studentiem. Saskaņā ar pieejamo informāciju laikā no 2016.gada līdz 2018.gadam studentu sadursmēs gāja bojā četri studenti. 2018.gada maijā *Ibn Zuhr* universitātē notika vardarbīgas sadursmes starp studentiem no berberu kultūras grupas un Rietumsahāras atbrīvošanas kustību atbalstošajiem Rietumsahāras studentiem, kā rezultātā tika ievainoti vairāki studenti un gāja bojā Rietumsahāras students *Abdel Rahim Badri.* 2016.gada 23.janvārī *Cadi Ayyad* universitātē Marakešā notika vardarbīgas sadursmes starp Rietumsahāras atbrīvošanas kustību atbalstošajiem Rietumsahāras studentiem un citiem universitātes studentiem. Šo sadursmju rezultātā gāja bojā berberu aktīvists *Ornar Elkhaleq* no *Boumalne Dades* pilsētas *(sk. Government denies 'silence' over deadly campus clashes, pieejams: https://www.universityworldnews.com/post.php?story=20180531092309781 ; Amazigh Activist Killed by Pro-Polisario Students in Marrakech, pieejams: https://www.moroccoworldnews.com/public/2016/01/178494/amazigh-activist-killed-by-pro-polisario-students-in-marrakech)*.

Tiesa konstatē, ka pieteicējs ne savā pieteikumā, ne arī pieteikuma papildinājumos nav norādījis uz izcelsmes valsts informācijas avotiem, kuri liktu apšaubīt pārsūdzētajā lēmumā iekļautos iestādes secinājumus. Arī tiesa nekonstatē tādus izcelsmes valsts informācijas avotus, kas norādītu uz berberu, kā etniskās minoritātes, visaptverošo vajāšanu Marokā.

Pārvaldes pārsūdzētajā lēmumā tika pamatoti secināts, ka pieteicēja izteiktie apgalvojumi par situāciju Marokā neatbilst publiski pieejamai izcelsmes valsts informācijai. Lai arī izcelsmes valsts informācijā ir atrodamas ziņas par atsevišķiem vardarbīgiem konfliktiem studentu starpā, izcelsmes valsts informācija neapstiprina pieteicēja apgalvojumus par to, ka konfliktiem pamatā ir atšķirīga etniskā identitāte un nesaskaņas starp arābiem un berberiem. Cēlonis vardarbībai universitātēs ir bijušas nesaskaņas starp Rietumsahāras neatkarības atbalstītājiem un pārējiem studentiem, tātad atšķirīga politiskā pārliecība.

[12] Atgriežoties pie pieteicēja individuālajiem apstākļiem, tiesa konstatē, ka pieteicējs nenorādīja, ka būtu aktīvs berberu tiesību, vai kultūrvēsturiskā mantojuma aizstāvis. Pieteicējs norādīja, ka arābu valodā viņš runā ar akcentu, tādēļ arābi viņam dod mazāk iespēju un nepieņem pieteicēju tādu, kāds viņš ir.

Tiesa norāda, ka pieteicēja aprakstītas epizodes liecina, ka viņa dzīves neērtības izcelsmes valstī nav sasniegušas tādu ciešanu slieksni, lai to atzītu par vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē. Nevienā no lietas izskatīšanas stadijām pieteicējs nav norādījis nevienu apstākli, kas liecinātu par reāliem vajāšanas draudiem pieteicējam vai viņa Marokā palikušajiem ģimenes locekļiem.

Pieteicēja sniegtā informācija liecina, ka pieteicēja ģimene šobrīd dzīvo viņa dzimtajā ciematā *Boumalne Dades*, kur pieteicēja tēvs strādā gadījuma darbus, pieteicēja ģimenei ir arī saimniecība un lopi, kas tiek audzēti un tirgoti. Pieteicējs atzina, ka gadījumā, ja viņš atgrieztos savā ciematā pie savas ģimenes, nekas īpašs nenotiktu, bet viņš zaudētu iespējas, jo kalnos nav, ko darīt, izņemot lopu audzēšanu. Runājot par apstākļiem, kas viņu pamudinājuši atstāt Maroku, pieteicējs personiskajā intervijā apgalvoja, ka viņa ģimene esot atbalstījusi to, ka viņš meklē labāku nākotni un dodas ārpus Marokas spēlēt futbolu *(sk. lietas 38.lapa)*.

Tiesa secina, ka pieteicēja izceļošanas motīvi bija saistīti galvenokārt ar ekonomiskiem apsvērumiem un karjeras plāniem, kuri savukārt nevar būt par pamatu patvēruma piešķiršanai. Savukārt pieteicēja pieteikuma papildinājumos deklaratīvā formā izteiktie apgalvojumi par Marokā draudošām nāves briesmām netika izskaidroti. Pieteicēja lietas kontekstā tiesai nav pamata konstatēt vai pieļaut Marokas varas iestāžu vai elites pārstāvju motīvus pieteicēja nogalināšanai. Tiesa nesaskata saprātīgu izskaidrojumu minētiem pieteicēja apgalvojumiem un tādējādi pieteicēja bailes no vajāšanas Marokā uzskata par objektīvi nepamatotām.

[13] Ievērojot minēto, izvērtējot pieteicēja iestādei norādītos apstākļus kopsakarā ar izcelsmes valsts informāciju, tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā nav pamata konstatēt objektīvi pamatotas pieteicēja bailes no vajāšanas Marokā, tādējādi pieteikums daļā par bēgļa statusa piešķiršanu ir noraidāms.

[14] Atbilstoši Patvēruma likuma 40. panta pirmajai daļai alternatīvo statusu var piešķirt, ja ir pamats uzskatīt, ka patvēruma meklētājs pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Patvēruma likuma 41. pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir: 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[15] Pieteicējs nav norādījis, ka viņam būtu piespriests nāvessods vai būtu izvirzīta apsūdzība tāda nozieguma izdarīšanā, par kuru saskaņā ar Marokas likumiem nāvessods varētu tikt piespriests.

Ievērojot apstākļus, kas norādīti izvērtējot, vai pieteicējam piešķirams bēgļa statuss, tiesa secina, ka nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs Marokā varētu saskarties ar spīdzināšanu, necilvēcīgu vai pazemojošu sodīšanu.

Tāpat šī sprieduma sastādīšanas brīdī nav ziņu par Marokā notiekošiem bruņotiem konfliktiem, kas liecinātu par smagiem un individuāliem draudiem civiliedzīvotāju dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ *(sk., piemēram, https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/morocco/western-sahara)*. Līdz ar to nav uzskatāms, ka Marokā pieteicējs tiktu pakļauts smagiem un individuāliem draudiem dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ.

[16] Ievērojot minēto, tiesa nekonstatē tiesisku pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai. Šajā spriedumā norādītie apsvērumi liecina, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks, bet pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 251. panta sesto daļu un Patvēruma likuma 49. panta sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams. Spriedums stājas spēkā tā pasludināšanas brīdī.

Tiesnese L.Biksiniece-Martinova